

Kronika nagradnega tabora

Uvodna beseda

Pred vami je kratka Kronika nagradnega tabora 2017 v Bavšici, katerega udeleženci so bili zmagovalci različnih planinskih tekmovanj na državnem nivoju (likovni natečaj, MIG, SPOT), poleg pa tudi njihovi mentorji. Potekal je od 16. julija do 22. julija leta 2017. Udeležencev je bilo 18, mentorja le 2, od tega je bil eden v vodstvu. Z njim nas je bilo skupaj v vodstvu 6. Kronika ne zajema vsega, kar se je dogajalo. To je namreč nemogoče. Že za eno situacijo je možnih toliko interpretacij, kolikor je udeleženih oseb v njej. Zato sem se odločila, da bom vsak dan izbrala dogodek, ki se mi je zdel še posebej zanimiv, se me je morda posebej dotaknil ali pa se je zdel pomemben osebam, ki me na tem taboru obkrožajo. Za čim večjo verodostojnost zapisov sem se velikokrat posvetovala s posamezniki ali skupino, kako je dogodek potekal. Še posebej pri post scriptumu, ki je poleg kratke kronike vsak dan izpostavljen in se je tistega dne tudi zgodil. Kroniko so z veseljem brali tako člani vodstva kot udeleženci. Vedno, ko jo sem pisala poleg ostalih, so kukali in radovedno brali, včasih tudi sproti nastajajoče zapise. To je seveda tudi njihova zgodba, sem pa kljub temu počaščena in ganjena, da so jim bili moji zapisi tako ljubi. Upam in želim, da bodo tudi vam in da, morda, lahko začutite vsaj kanček tega vzdušja, ki smo ga bili deležni vsi gostujoči prebivalci PUS Bavšice tega tedna.

Vsem bralcem želim lep planinski pozdrav,

Ana Suhadolnik

Dan 1 (nedelja, 16. julij 2017)

Prostor za tipkanje: Soba za vodstvo akcij. Poleg mene sedi celotno vodstvo (razen Tima, ki je prispel naslednje jutro).

Če mislite, da se tabori začnejo s prihodom na prostor, se krepko motite. Tokrat je bil pester že prihod vodstva, za nekatere pa celo dan pred tem. Saj ne vem, kje točno bi začela. Morda kljub vsemu z zgodbo, kako smo se iskali člani vodstva. Zmenili smo se na Jesenicah. Midva z Maticem bova do tja prišla z vlakom, Katarina bo pri postaji čakala z avtom. Moniko bomo pobrali v Kranjski Gori, Jaka pa, kot je predvidevala Katarina po mejlu, bo imel avto poln svojih mulcev.

Podlistek: prihod Katarine na Jesenice. Dan prej je Katarina vodila študentski izlet na Škrlatico, ki je bil dovolj pester, da je bila popolnoma izmučena. Ni imela energije, da bi se vračala domov, zato je prespala kar v avtu.

Sama nisem vedela, da mora biti na vlaku tudi Matic, vendar ga tako ali tako ni bilo. Me je poklical, da je vlak zamudil. Razlog naj ostane neznan ☺. Na srečo je iz Ljubljane šel vlak v isti smeri le 15 minut kasneje, z razliko, da je bil mednarodni. Rahlo spremenjen plan torej. S Katarino čakava Matica. Vmes sva se zaklepetali še s študentko medicine iz Slovaške, ki je izkoristila proste dni za obisk naših čudovitih hribov. Zapeljeva jo do izhodišča za na Golico in se z dobro voljo vračava do železniške postaje, kjer pričakujeva Matica. Pokličem ga. Kje si, ga vprašam. »Na vlaku. Stojimo na Jesenicah, na postaji. Ampak ne morem dol. Vse je zaklenjeno,« odvrne. Na pol resno, na pol v smehu mu pravim, da naj najde pot z vlaka, ker ga s Katarino potrebujeva. Brez heca. Vlak je odpeljal in Matic je ostal na njem. Hja. Imamo težavo, ane?

Ne bom posebej opisovala, kakšne vse možnosti smo preštudirali in na koliko načinov smo se želeli lotiti reševanja na novo pridobljene ovire. S Katarino sva se nazadnje odločili, da pobereva Moniko v Kranjski gori. Korensko sedlo. Faak am See. Imamo Matica. Odlično. Staro-rockovska glasba. Tri države. Bavšica. Udeleženci so že tu. Poleg Matica si je lovoriko »častiš rundo« prislužil še Jaka, ker je s svojimi mladimi zamudil akademskih 45 minut.

Ostali del dneva je bil v primerjavi z dopoldnevom izredno miren. (Če vprašate mene. Katarina vam bo morda odgovorila drugače.) Ne bi ničesar posebej izpostavljala. Morda le še to, kako smo se prvi dan spoznali in kakšne pridevnike smo dali sami sebi, ko smo se predstavili. Naštela sem nas po vrsti tako, kot smo stali v krogu. Začela je Katarina in šli smo v smeri urinega kazalca.

Klepetava Katrina - Kitkasta Katarina - Ljubeča Larisa - Modra Maša - Navadna Nika - Tamala Tadeja - Mirna Maša - Ultra Ula - Neumni Nikolaj - Marljiva Marina - Živčni Žan - Koristni Klemen - Jezni Jure - Leni Luka - Visoki Vid - Grozni Gregor - Trzinski Tim - Brutalni Brin - Nesramni Nejc - Mini Maxi - Malinasta Monika - Analitična Ana - Mali Matic - Jaki Jaka - Tatečen Tim (slednji je prišel dan kasneje-že zjutraj).

P.S. Dejanje x_i prvega dne: Odgovor na neznani razlog

Prizorišče dejanja: Smo v sobi za vodstvo akcij. Na računalnik pišem kroniko prvega dne in Monika mi gleda pod tipke.

Monika: »Zakaj pa je razlog neznan?«

Jaz: »Zato, ker ga nisem vprašala.«

Monika (vzame stvari v svoje roke in vpraša Matica): »Matic, zakaj si zamudil vlak?«

Matic: »Za dve minuti sem ga zamudil.«

Jaz: »Ampak zakaj?«

Matic (z mirnim glasom): »Jest sem šel.«

Dan 2 (ponedeljek, 17. julij 2017)

Prostor za tipkanje: Pod drevesi pred sprednjim delom hiše - za mizo. Poleg mene se pogovarjajo trije fantje, v ozadju pripravljajo prostor za filmski večer.

Sprva se mi je zdelo, iskrena bom, da smo vodstvo kar malo neorganizirani. Sama sem se zato pogovarjala z mladimi z namenom, da izvem, kaj si želijo in da bi program do neke mere lahko tem željam prilagodili. Predvsem sem se bala, da ne bomo izvajali organiziranih dejavnosti in da bo ves teden potekal v preveč prostem slogu. Tako se je zdelo sprva.

Potem pa smo že prvi večer kar nekaj pesmi skupaj zapeli, ob kitari in majhnem ognju. Naslednje dopoldne smo šli na ferato in spust po vrvi (»abzajl«) ter se v hišo vrnili le 15 minut pred kosilom. Popoldne je g. Franc napeljal zipline in mladina je z del vodstva odšla tja in doživela še to izkušnjo. Z Jakom sva medtem pripravljala progo za orientacijo, ki smo jo imeli v planu za naslednji dan. Kljub protestom mladine. Na progo sva prav ponosna in upava, da jim bo všeč. Poročam jutri. Skratka: kar nekaj dejavnosti imamo še v planu in teden bo, kot kaže poln.

Kar sem želela izpostaviti danes je strokovna priprava na ogled filma. Smo se odločili, da bomo gledali film, tematika naj bo planinska. Katarina je imela kar nekaj primernih filmov na računalniku, vendar so bili vsi razen Sfinge tuji in brez podnapisov. Zanimiv bi bil še film Everest, ampak smo nad njim obupali, ko se je Katarina vrnila iz Bovca in povedala, da bi za Everest potrebovali 16 ur, preden bi ga dobili na računalnik. V Bovcu seveda. Tu ni interneta. Film je torej za prvi filmski večer izbran. Kje bi ga gledali? Monika je tako navdušena, da bi ga gledali zunaj, da je preiskala vse potencialne koticke fasade, ki bi lahko služili kot platno. Ko se je odločila, da bo to kar pred vhodom, je poiskala primerno rjuho in demonstrirala, kako bi visela dol izpod korita z rožami. Jih je kar držala in držala in prepričevala ljudi, nas ostale, da je to čudovita ideja. Izkazalo se je, da ena taka rjuha ne bo dovolj. Smo poiskali še eno. Vendar sta bili žal različnih barv. In nekako se nista mogli pritrditi. Nova možnost. Brez rjuh. Velikost stene bo dovolj velika tudi pod zunanji stopnicami, levo od vhoda.

P.S. Dejanje x_i drugega dne: Strašno resni pogovori

Prizorišče dejanja: Pri klopcah in mizah med drevesi pred sprednjim delom hiše PUS Bavšica. V ozadju se postopoma pripravlja prizorišče za film. Preizkuša se različna platna. Prinese se miza za projektor, g. Franc posodi zvočnike. Monika zvesto sedi in čaka, da se bo film pričel, čeprav se ta začne gledati šele eno uro kasneje. Projektor prikazuje slike. Izbere se film. Fantje prenesejo klopce. Film se prične. Sama vse ta čas sedim za mizo pod drevesi poleg fantov in pišem kroniko. Sprva se pogovarjajo le trije fantje in vse potrebno za film pripravlja le nekaj ljudi. Postopno k mizam prihaja vse več mladine. Sprva le fantje, kasneje tudi dekleta. Podobno je tudi s pripravo filma. Izseki iz spontanega in sproti se razvijajočega pogovora, ki je potekal poleg mene, je tako mešanica naključno zajetih izjav sprva le treh fantov, kasneje pa vedno več udeležencev, ki so postopoma prihajali tako na glavno prizorišče (pod drevesi) kot na prizorišče v ozadju (priprava na film). Pogovor traja približno eno uro.

Kaj pa počnete to? A bo film? Kaj bomo pa gledali? Kaj groznega? Verjetno Sfingo. Sfingo? Kaj je to? Kaj, Sfingo? To smo že gledali. A planinska tematika mora bit? Kaj, če bi raje kaj drugega..Bacek Jon. Ti si Bacek Jon. Ne. A poznate Backa Jona?...Kaj pa nindža kornjače? Kaj pa, če bi šli do fontane piva, pa bi skopali luknjo, pa bi speljali cev vse do našega doma, pa si naštimali tako, da bi imeli pivo ves čas do doma...al pa Top Shop. Nindža kornjače. Ko ves čas ponavljajo: če pa kupite en izdelek, vam enega še podarimo. In to zadnje dvakrat ponovijo. Enega vam še podariiiiimo. Kako pa to veš? A to ti ves čas gledaš to? Al naročaš stvari? Nindža kornjače. Moj stric vozi robo za Sport Direkt. Nindža kornjače in Kung fu panda. Še ovca se dere na tebe, ko si taka nindža. Gozdni joža je. Aneda, nindža nikol ne umrejo. Če bi imel

nindža kornjače, bi lahko šel po kanalizaciji. Gospod, gospod, a ste v redu gospod? (Nejc Jaku, ki leži na klopci.) A bi gledal pokemone? Ja pokemone proti nindža kornjačem. Zakaj nisi drevo posekal...zakaj nisi teti motorke prinesel. Na naši šoli v avli iz stropa ena kljuka dol visi. Torbe gor obešamo...pa ti imaš boljši oprijem, če imaš 51 številko..Kako se že reče temu, v katerem so rože? Nindža kornjače! Ne, *korito*. O, lej, nindža kornjače na sliki (op. fotografije na steni, ki jih je predvajal projektor). Ej, drgač obstaja bend...ej, dajmo ustanovit bend nindža kornjače. Žan zna orglice, pa jaz bom dude. Big band proti nindža kornjačem. Največji hit nindža kornjaaaaače. Kje ste, kornjači. Otroci, pripravite se na...nindža kornjače...pol se pa na odru spotakne. Nindža kornjačice. Sej boš vidla, kaj so to nindža kornjače, ko boš starejša. Boš poslušala v šoli, kakšni heroji so bili nindža kornjače. Kako so Nindža kornjače nadvladali svetu. Meni se že vrti od teh nindža kornjačev. Jurček izpod Boča. Jurček vlada Boču. Samsunga pa ne bomo imeli. Za kornjač mobajl. A loh začnemo? A lahko klopce tja odnesemo? Nindža kornjačeeeee.

Akcija. Film.

Depresiven.

[Dan 3 \(torek, 18. julij 2017\)](#)

Prostor za tipkanje: Soba za vodstvo akcij. Poleg mene je v sobi le še Jaka, ki igra na kitaro.

Za danes dopoldne smo splanirali in izvedli kopanje, od koder je potem takoj sledila orientacija tako, da smo se peš vračali nazaj proti hiši, kjer nas je čakalo kosilo. Sem obljubila, da bom poročala o orientaciji. Sem si premislila. Raje ne bi. Po kosilu smo pod drevesi naredili analizo, ki sem jo odvodila. Sem si želela tako in ostali iz vodstva so mi dovolili. Kakor sem razbrala iz mnenj otrok, so bili s progo zadovoljni. Vodstvo smo analizo naredili tudi posebej, ampak ne bom podrobneje opisovala. Naj rečem le to, da nismo pričakovali takega razvoja dogodkov oziroma same organizacije mladine med samo progo, kot pa so to oni potem storili. Nekaj njihovih idej je bilo dobrih, vse pa ne in to smo jim tudi povedali pri analizi.

Po analizi smo dali prosto popoldne. Tudi po večerji bo. In tu se zgodi nekaj čudovitega, kar bi rada izpostavila. Na nagradnem taboru nas je: 18 otrok, 6 članov vodstva in 1 mentorica. Skupaj torej 25 ljudi. Ker potrebujem čas zase, sem se po analizi kmalu umaknila posebej. Ko sem se čez kakšno uro vrnila k mizam, sem tam naštel več kot 20 ljudi. Nekateri so odšli, pa so se drugi zopet vrnil. Tim vrti glasbo, več skupin karta različne igre (osel, tarok, remi) ali se pogovarja ali hodi po slack line-u. Igre in igralci se zamenjajo, zamenja se vsebina pogovorov. Prijetno vzdušje za vse, ki jim tako vzdušje ustreza. Otroci so med seboj vedno bolj povezani,

prisotnih je tudi večina članov vodstva. Sama opazim, da mi kljub vsemu paše mir in tišina (preizkušanje ritmov na kitari spada pod mir in tišino), zato se še enkrat umaknem in se odločim napisati, kako se imamo lepo lahko vsi, ki si znamo to pričarati. Pa naj bo to razgret pogovor, vneto kartanje ali pa prijeten klepet ob brenkanju na kitaro.

P.S. Dejanje x_i tretjega dne: Razlaga slovenskega orodja

Prizorišče dejanja: Sedim pri mizah (kot dan prej) in pišem navodila za orientacijo. Trije fantje prihajajo izza hiše in se pogovarjajo.

Fant 1: Kaj ti ne veš kaj je to karjola?

Fant 2: Ja ne, ne vem...

Fant 1: Kaj res ne?

Fant 3: Pa to je šajtrga.

Jaz: Fantje, temu se reče pravilno slovensko samokolnica ☺.

P.P.S. Dejanje x_{i+j} tretjega dne: Barva oči

Prizorišče dejanja: Tik pred vrati spalnice Bavški Grintavec in Špičica. Katarina in Tim sta šla mirit mladino, ki je bila, glede na večerno uro, preglasna. Mladi so se verjetno tik pred njunim prihodom pogovarjali o tem, kakšno barvo oči ima posameznik.

Maksi (ali morda Tim - mnenja so deljena): Kakšne barve so tvoje oči?

Tim (iz vodstva, samozavestno in odločno kot iz topa): Tri!

[Dan 4 \(sreda, 19. julij 2017\)](#)

Prostor za tipkanje: Predavalnica/jedilnica. Za eno izmed miz. Za mizo, ki so jo prestavili na sredino sobe, štirje igrajo tarok. Matic in Brin igrata na kitaro. V ozadju še eni fantje kartajo, Monika lepi v svoj blokec čudovite stvari. Pogovori. Spontani.

Dopoldne smo šli na planino Balo (op. kako je prišlo do odločitve, si naj bralec prebere v post scriptumu). Vrnili smo se dobrih pol ure pred kosilom, tako da smo se lahko v miru razpakirali. Popoldne smo ob petih pričakovali goste (GRS), do večerje pa je bilo potem zopet prosto. V prostem času se razporedimo na različne konce hiše in njene okolice. Najštevilčnejše je ponavadi pred hišo pod drevesi in na igrišču za odbojko. Sama sem bila tokrat za hišo, kamor sem prišla z zemljevidom Triglav in telefonom. Poklicala sem Mami in ji povedala za idejo za

najino tradicionalno dvodnevno turo. Jaka je prišel in začel izvajati vaje joge in ko sem klic zaključila (Mami je za ☺), sem šla poročat sklep najinega pogovora. Zakaj vse to pišem? Ker danes izpostavljam, kako spontano smo zvečer izvedli jogo, tisti, ki smo to želeli. Med pogovorom sem se postavila v enako pozo kot Jaka in ker so ravno zaključili z odbojko, so se nama pridružile še tri dekleta (Monika, Katarina in Katarina). Smo naredili kar nekaj vaj in nekatere so bile kar »na hard«, kakor se je izrazila Katarina. Ker mene boli levi podplat (od danes) je Katarina odvodila za vse prisotne še masažo podplata in še nekaj razteznih vaj. Ko smo se odločili, da gremo v hišo, ker je nekatere že zeblo, se je izkazalo, da je zunaj že kar temno. To so dnevi in večeri, ki so zame osebno totalen odklop od ostalega sveta (Mami ne šteje) in za to sem neizmerno hvaležna. Bavšica ima res svoj čar in če mene vprašate, naj ostane skrita in neokrnjena in lepa in čudovita in ljuba za vse tiste, ki si pridemo sem spočit dušo in telo v družbo ljudi, ki so ti po krajih daleč, po srcu pa blizu. Naj ostane tako.

Zdaj pa filmski večer za nas, vodstvo: prvi slovenski film: V kraljestvu Zlatoroga (1932, črno beli, nemi). Poslastica za lahko noč ☺.

P.S. Dejanje x_i četrtega dne: Kocka je padla

Prizorišče dejanja: Modra soba. Vodstvo spi v posteljah. Budilka zazvoni. Ena budilka. Dve budilki. Tri budilke.

Katarina (se prva zbudi, vendar še vedno leži v postelji): Kaj torej počnemo danes dopoldne? (premor) Športne igre? (premor) Katere športne igre? (premor) Pa kako jih bomo razdelili v skupine? (premor)

Eden izmed nas: Hmmm...

Katarina: Kaj pa če bi šli danes na planino Balo? Potem nam ni potrebno pripravljat športnih iger.

Jaz: Odlično. Jaz sem za.

Katarina: Dobro. Rešeno. Kdo bo pa vodil na Balo? (Razen mene se počasi zave še Tim, ostali se še ne odzivajo.) Monika, bi ti? Ko si frišna z vodniškega?

Monika ne reče ničesar, ampak le spremeni položaj v spalki, tako da se obrne stran od vseh nas ostalih. Spontan smeh vseh, ki smo to opazili ☺.

Dan 5 (četrtek, 20. julij 2017)

Prostor za tipkanje: Pod drevesi pred sprednjim delom hiše-za mizo.

Danes zjutraj smo vstali bolj zgodaj kot ponavadi, ker smo bili domenjeni z adrenalinskim parkom Srnica. Razdelili smo se v skupini fantje in punce, pri čemer sva z Moniko spremljali fante. Smo se prepeljali z avti do tja. S fanti smo šli prvi v park, dekleta pa so se medtem sprehodila do slapa Virje. Po dobri uri smo se zamenjali. Kljub temu, da je bil Brinov komentar, da je bila Katarinina avtomobilska vožnja skozi Bavšico bolj adrenalinska kot sam park, mislim, da je bila izkušnja prijetna. Park je namreč popolnoma nov (star največ dve leti) in zelo lepo urejen.

Morda ste že opazili, da imam zelo rada spontanost. O njej se tudi najraje razpišem, ker je v spontanosti skrite veliko sproščenosti, zaupanja in dobre volje. Z Moniko sva z nekaj dekleti proučevali zemljevide in različne ture, ko sva zaslišali, da se Jaka počasi poslavlja, zato sva se izza hiše prestavili na klopco pred hišo. Pogovor sva nadaljevali in čakali, da se trije odhajajoči junaki do konca spakirajo. Poleg sva seveda opazovali tudi okolico in kar naenkrat opazili, da je dobrih deset ljudi (vodstvo, nevodstvo, fantje, dekleta...) stalo pod drevesi (pred mizami) in sinhrono plesalo v vrsti. Na glasbo, ki se je slišala preko zvočnikov. Za sinhronost gibov so se vsi trudili in vsa zadeva je zgedala zelo privlačno. Posledično se je prvotni zasedbi priključevalo vedno več ljudi. V trenutku mi šine skozi glavo. Fotoapar. Fotoapar. Fotoapar. Švignem s klopce v hišo in poiščem torbico ter se vrnem z upanjem, da se hipna ideja še ni dezaktualizirala. Ni se. Odlično. Pritiskam na sprožilec in dokumentiram iz različnih zornih kotov. Naredim še krajši posnetek in se zadovoljna vrnem nazaj k svojemu mestu pri klopci. Kasneje sta Matic in Brin poprijela za kitaro, med njima je sedel Tim, po tleh pa dekleta, s pesmaricami v rokah. Petje, pa čeprav morda ne ravno za na revijo, je prav v užitek za poslušat. Med drugimi pesmimi so zapeli tudi celotno pesem Zdravljica in ko smo prišli do sedme kitice, smo vsi vstali (so nas dekleta povabila s svojim zgledom) in za osmo kitico smo se lahko (in smo se) zopet vsi sedli.

Ko sem kasneje zvečer pricapljala z računalnikom, da bom napisala tole kroniko, je poleg mene Matic brenkal na kitaro in začel poleg še peti besedilo, ki si ga je sproti izmišljeval. Sem pomislila, kaj pa če bi šlo to v kroniko. je kar težko pisat besedilo pesmi, ki se je Maticu sproti oblikovalo in hkrati pisat kroniko dne. Težje sem se skoncentrirala. Ampak je šlo. Nastalo je nekaj prikupnega. Sledi v post scriptumu.

Tega dne se je poleg Jake in njegovih dveh varovancev od nas poslovila tudi mentorica Marina. Prijetna gospa, ki je bila edina, ki ji je uspelo priti na tabor. Mi je prav naročila, da naj vključim v kroniko, da je hvaležna, da je bila lahko z nami in da se je imela lepo. Brez težav lahko v imenu celotnega vodstva zapišem, da smo se lepo ujeli in smo bili res veseli, da je bila z nami. Skupaj smo jedli in pili kavo. Včasih je z nami sodelovala pri dejavnostih, kakšen dan ali dopoldne pa si je vzela zase. Hvaležni smo ji za pomoč in njo samo, da nam je popestrila tabor. Konec koncev je v igri KissKiller ubila enega izmed članov vodstva, kar ni kar tako ☺.

P.S. Dejanje x_i petega dne: pesem Šefici v čast

Prizorišče dejanja: Matic poleg mene brenka na kitaro in sestavlja pesem. Začel je popolnoma spontano, jaz pa sem pomislila, da bi bil to lahko današnji post scriptum. Pišem Kroniko nagradnega tabora. Ostali se kartajo ali igrajo igre. Mize so ra.zme.ta.ne.

F G C a
Mali sužnji smo,
F G C
po cel dan delamo,
F G C a
za našo šefico,
F G a
nepopustljivo.

F G a F
Če pa pridni nismo bili,
F G a
jih dobimo po buči.
F G a F
Če pa pridni nismo bili,
F G a
jih dobimo po buči.

F G C a
Tu pod hribi
F G C
V naši Bavšici
F G C a
Pojemo si to
F G a
Pesem zmišljeno.

F G a F
Če pa pridni nismo bili,
F G a
jih dobimo po buči.
F G a F
Če pa pridni nismo bili,
F G a
jih dobimo po buči.

Dan 6 (petek, 21. julij 2017)

Prostor za tipkanje: Pod drevesi pred sprednjim delom hiše - za mizo. Poleg mene igrajo tarok in sicer četverica (Klepetava Katarina, Tatečen Tim, Tadeja in Brin), ki tarok igra že ves teden in vse igre tudi piše. Pozoren bralec bo opazil, da sem jih v kroniki že omenila. Omenjeni včasih igrajo sami, včasih še kdo poleg opazuje in komentira. Tokrat eno mizo stran igrajo tudi igro Jungle Speed. Debate so vroče.

Zjutraj nikoli ne vem, o čem bom tisti dan pisala. Danes smo se šli zopet kopat. Sprva smo načrtovali, da se bomo do Kluž odpravili peš, vendar se je g. Franc sam ponudil, da nekajkrat odpelje, tako da smo se vsi zapeljali. Pred kopanjem smo se sprehodili še do trdnjave Ford Hermann. O njej sta vedela nekaj povedati Katarina in Tim, tako da smo izvedeli še nekaj malega o njeni zgodovini. Mislim, da je bilo mladini všeč. Vzeli smo si čas, da smo si trdnjavo lahko dodobra pogledali. Preden smo se spustili v dolino, je Katarina predlagala, da vsak na poti pobere kakšno primerno vejo, da bo zvečer lahko služila kot goreči material za pripravo večerje. Slednjo si bomo namreč spekli (hrenovke, klobase, krompir). Nisem mislila, da bo to resno, ampak to je bilo zelo resno. Vsak izmed nas se je zelo potrudil in do avta smo prinesli veliko vej, ki smo jih skrbno zložili v prtljažnik avta Katarininega strica. Že samo zaradi tega smo verjetno zgledali malo posebni (poleg tega, da smo bili vsi dobre volje). Za smetano na vrhu smetanastega dopoldneva smo našli in za svojega vzeli še Miškota. Pogledate si ga lahko ob priloženih fotografijah (podobno velja za vse ostale dogodke). Katarina ga je našla ob poti navzdol. Morda bo najlaže, če ga opišem matematično. Matic pravi, da je kolobar. Lahko bi rekli tudi pokončni valj. Ker je res pravilne oblike. Mere smo vzeli na oko. V višino približno nekaj več kot 20 cm, premer osnovne ploskve pa približno 30 cm. Masiven. Težak. Za nosit nikakor. Ga je Katarina kotalila po poti in Miško je dobival vedno več spodbude tudi od udeležencev. Če mene vprašate, smo lahko veseli, da na poti nismo srečali veliko ljudi. Za zadnji večer imamo torej dovolj gradiva.

P.S. Dejanje x_i šestega dne: Mnenje udeležencev o vodstvu

Prizorišče dejanja: Soba Bavški Grintavec. Udeleženci so že v posteljah, vendar še tiho klepetajo in izmenjujejo mnenja. Ta večer smo, mimogrede, podobno storili tudi sami (ležali v posteljah in se pogovarjali).

Eden izmed začasnih prebivalcev sobe Bavški Grintavec: To je prvi tabor, kjer je tako vodstvo, ki dejansko pokvari otroke.

[Dan 7 \(sobota, 22. julij 2017\)](#)

Prostor za tipkanje: Soba za vodstvo akcij. Poleg mene je v sobi še Nuša, ki je v vodstvu tečaja Mladinski voditelj.

Zaključka nisem uspela napisati tekom nagradnega tabora, zato ga pišem sedaj, med prvim odmorom po kosilu, na tečaju Mladinski voditelj.

Fantje so bili pridni. So postavili kres, ki je gorel vso noč. Razen naju z Moniko, so se šli po večerji (ki smo si jo sami spekli) vsi ostali nočno igro Krompir in čebula. Jim je bila tako všeč, da so se jo šli dvakrat. To traja več ur, tako da je bilo krepko čez polnoč, ko so se vrnil v hišo. Medtem je naju presenetila Barbara, ki je prispela že za naslednji tabor; ta bo izobraževalni. Mladinski voditelj namreč.

Najpogumnejši so spali ob ognju, kasneje so se zaradi dežja prestavili v jedilnico. Nekaj jih sploh ni zatrisnilo oči. Se bodo naspali na poti proti domu.

Miško je še. Ni tak, kot smo ga našli, ampak ga je pa še kar nekaj.

Pospravili in počistili so celotno hišo. Vodstvo in udeleženci. Sama sem lovila podpise, ker smo se želeli zahvaliti Avi in Francu za dobro voljo, okusno hrano in vso ljubezen, ki sta jo vložila v njeno pripravo. Čez teden ju morda nisem omenila velikokrat, vendar sta bila vse čas z nami in zase lahko rečem, da sem za njun čas izredno hvaležna. Pa naj je bil to klepet, mentorstvo ali pomoč pri organizaciji. Tudi pri zaključni analizi so mladi okusno hrano večkrat omenili in so bili takoj pripravljeni, ko smo se jima šli vsi skupaj zahvalit. Drobnost pozornost, drobno darilo, spomini, ki ostanejo.

Zaključni pozdravi, zadnje igre Jungle Speeda in taroka, čakanje na starše, mahanje v slovo. Še zadnji dve dekleti in ostanem sama. Ne. Ne sama. Barbaro sem že omenila. Poleg tega so, še preden sta odšli zadnji moji dekleti, že prispeli novi tečajniki, tokrat srednješolci.

P.S. Dejanje x_i sedmega dne: Zaključna beseda

Prizorišče dejanja: Predavalnica/jedilnica. Poteka predavanje za udeležence izobraževanja Mladinski voditelj.

Ta post scriptum bi rada namenila vam: sovodstvo in udeleženci.

Z vami sem preživela čudovit teden. Prav spočila sem se in si nabrala energije, ki jo bom potrebovala v naslednjem mesecu. Vesela sem bila vaše vedno večje sproščenosti in hvaležna sem za vso dobro voljo, ki ste jo izžarevali. Upam, da ste vsi in vsak posebej odnesli kakšen lep spomin iz tega tabora. Želim vam polne počitnice, kolikor jih je še ostalo. Pa naj bo to v hribih, na morju, doma ali kje drugje. Ko pride šolsko leto, pa naj bo le-to uspešno. Predvsem vsem mladim, ki vstopate v novo okolje, ki ga predstavlja srednja šola. Pogumno in samozavestno.

Morda se vidimo še kdaj na kakšnem izobraževanju? ☺ Dobrodošli.